

ter vi i Det Radikale Venstre dette lovforslag, hvor landbrugernes muligheder for at udnytte den rentefri skattekredit aftrappes over en år-række og skal være helt udfaset i år 2005.

Vi kan støtte lovforslaget.

Frank Aaen (EL):

Flere af de borgerlige ordførere har været inde på, at nu tager man penge fra landbruget. Vi kunne jo sige, at nu stopper man den trafik, der har været siden 1981, hvor man har givet landbruget penge. Det, det drejer sig om, er, at det tilskud til landbruget nu ophører, og det er på tide, det ophører. Det støtter vi fuldt ud.

Men jeg har samme reservation, som hr. Aage Frandsen havde: Vi har altså før været med til, f.eks. i pinsepakken, at skabe et godt økonomisk grundlag, og så har vi set, at masser af pengene blev ødet væk af regeringen sammen med de borgerlige partier, herunder sammen med Kristeligt Folkeparti, som jo sikrede, at landbruget med indeværende finanslov fik mere i tilskud end det, vi her tager fra dem, altså et ekstra tilskud.

Så det er også for os en forudsætning, at vi kan se, at det indgår i en fornuftig sammenhæng, ellers vil vi, om jeg så må sige, afstå fra at skaffe pengene i denne omgang.

Hvis det er sådan, at det kommer til at indgå i en fornuftig sammenhæng, vil vi pege på, at en del af provenuet passende kan bruges til at forøge forskningen i økologi, som på skamkelig vis er blevet nedskåret i forslaget til finanslov. Der vil vi gerne have puttet nogle penge hen igen, og man kan sige, at så bliver pengene også lidt i familien.

Flemming Kofod-Svendsen (KRF):

Man kan jo begynde med at stille det spørgsmål: Er der behov for at gøre det ringere for dansk landbrug? Er det sådan, at vilkårene er så kanongode, at svinepriserne har været så stærkt stigende, og at udviklingen i det hele taget har været så fantastisk gunstig, at vi af rimelighedsgrunde osv. altså må beskære de afskrivningsmuligheder, som findes, lidt?

Det er jo ikke tilfældet. Tværtimod, som også en tidligere ordfører var inde på, er landbruget jo netop meget konjunkturfølsomt, og vi ved, at konjunkturerne har været så dårlige, at de har skabt problemer for mange landmænd.

I den situation vil regeringen yderligere forringe vilkårene for dansk landbrug. Det må vi selvfølgelig tage skarpt og markant afstand fra.

Vi kan ikke medvirke til, at dette lovforslag bliver vedtaget. Vi vil stemme imod.

Kim Behnke (FRI):

Hvis vi i dag på dagsordenen havde en diskussion om, hvad man kunne gøre for at give bedre vilkår for landbruget, ja, så ville det være vores opfattelse, at landbruget i langt højere grad burde have adgang til det, der hedder konjunkturudligning, nemlig at man i gode år kan lægge penge til side, som man så har at trække på i dårlige år, frem for at man i gode år bliver flået i skat og så i de dårlige år må lukke virksomheden.

Den anden ting, som man burde gøre, og det gælder så ikke kun landbruget, men erhvervslivet i det hele taget, var at have en afskrivningslov i Danmark formuleret i én sætning: »Der kan afskrives.« De ændringer af afskrivningsreglerne, som har fundet sted de senere år, primært til skade for det mere traditionelle erhvervsliv, har jo alle sammen haft til formål at forbedre statens likviditet og ikke noget som helst andet. Det indgår som forhandlingsobjekt i finanslovforhandlinger, at man skaffer lige 120 mio. kr. her og et par hundrede millioner kroner dér ved at stramme likviditeten. Argumentet er, at når nu virksomhederne skal betale moms, skat osv., så kan de også se at få dette her betalt, frem for det argument, som specielt venstrefløjen bruger, nemlig at erhvervslivet har fået penge fra det offentlige til låns.

Sikke noget vrøvl! Ifølge mit politiske syn er det sådan, at pengene hører hjemme i erhvervslivet og det er staten, der låner nogle af pengene for at omfordele dem og betale, hvad der nu skal betales. Med det udgangspunkt er det staten, der skal være den ydmyge, og derfor må det være staten, som har den største volumen og derfor langt den bedste mulighed, der skal tilpasse sin likviditet. Derfor bør erhvervsvirksomheder, store og små, kunne afskrive efter, hvad der nu passer bedst i deres virksomhedstype. Vi har gennem årene erkendt, at sådan noget som edb-software jo havde en fordævelsestid, der var så kort, at man var nødt til at ændre på afskrivningsreglerne, for det var absurd, at man stadig væk afskrev på noget, der var så forældet osv. Der har jo også hos skiftende skatteministre været en erkendelse af, at det var man nødt til af praktiske grunde.

Tænk, om man bare havde en bestemmelse, der hed: »Der kan afskrives.« Og så var det op til den enkelte virksomhed at afgøre, om en stor